

KEMENES HENRIETTE

Egyensúly

Mert nekem az egyensúly, tudod,
 az, ami számít.
 A patikamérlegbe mérget cseppenteni
 a legkönnyebb.
 Aztán én is szépen, de csak az egyensúly miatt.
 Aztán meg a húszliteres veder,
 mert te nagyban játszol.
 Akkor nekem a saját öt literem marad csak,
 a keserű,
 amivel szétolvasztom a mérőműszert,
 mert már minek.
 Csatot gyúrok belőle, aztán szíjra rakom.
 Leveszem, eldobom,
 a szíjat meg a nyakadra tekerem,
 de nem fojtalak meg, csak a nyoma maradjon,
 és az is csak az egyensúly miatt.
 De a mérged a húst is leszedi rólam.
 Beléd bújnék, mint a remeterák,
 de mállasz.
 Mállasz.

Vagy mint az üvegkocka a napi adaggal
 és a befelé álló szilánkokkal,
 ahová a karom préselem,
 ha már nagyon hiányzik.
 És szokott.
 Mint abban a filmben a lány,
 abban, amit te nem láttál,
 mert azt mondtad, félsz egyedül a sötétben.

Itt csak az egyensúly, ami megcsúszik.

Sós homok a talpam alatt, hogy én már nem.
 Nem félek a fénytől.

KEMENES HENRIETTE (1988, Nagyvárad) a Nagyvárad Állami Egyetem jogi karán szerzett diplomát. Érdeklődési köre a büntető törvénykönyvtől a verses-kötetek felé tolódott, különösen a kortárs költők verseit olvassa előszeretettel. Verset és rövidprózát ír.

Nagymosás

*Akkor délután ruhát teregettünk az áprilisi drótokra,
mint két málna, olyanok voltunk apám kis balkonján.
Figyelmesen adogattad a ruhákat, egyenként,
simítottad a ráncokat szorgosan,
ráztad a csipkét, a kockás plédet,
pászítottad egyik zoknit a másikhoz,
magadat hozzám.*

*Csipeszt tettél a hajamba és törölközőbe göngyöltél.
A magányosak tavasszal is egyedül várják,
amíg lejár a mosógép hosszúprogramja,
olyankor, mint a vízkő, rakódik bennük a csend.
De te itt vagy és szeretsz, mondod két csíkos zokni közt,
kompótot lopsz meg százszorszépet,
és vársz, amennyit kell, velem,
és én remélem, a szavaid, mint egy teknő mosott ruha,
vannak olyan nehezek.*

Vidd

*Vidd csak magadnak az égő várost –
akár a sav, csöppennek le fogaimról a sistergő szavak,
miközben a hátadra segítem a füstölgő romokat,
mint egy másodikos gyerek túlpakolt iskolatáskáját.
Vidd a sötömböt is,
amiből kínkeservesen kapartam ki magam annyiszor,
mert én mégis élni akartam.*

Vidd ezt is.

*Keleten, ahol már mind kiszáradtak a folyók,
ha majd senki se lát,
hagyd a magas szögesdrót kerítés mellett,
ott, ahol röptében annyi lúd hasította már a torkát.
Hagyd a várost az emlékekkel a kerítés tövében,
minden teher fölösleges.*

*Elkézült ujjaim végigsimítom a vászonfelhős égen,
utolsó szavam valahol befogják,
láncra verik, majd ugatni tanítják.*

*Mikor egymás tenyeréből ettünk,
akkor kellett volna elpusztulni.*

Zárás után

*Álmom, párnám többé el nem veheted.
Hátrahagyott fokok mögöttem.
Lerúgtam a létrát,*

*mélyről jöttem, Fellegek!
Feledek.
Mint egy marhahús konzervet, nyitottad fel szemem.
Feledek,
mélyről jöttem, Fellegek.*

*Ütött, majd simogatott az óra.
Olajteknőben a fogaskerekek,*

lebegek.

Munkavédelem

*Az újonnan beüzemelt dolgok
tegnap este kicsapták a biztosítékot,
nem sikerült az ügy végére járni,
valaki belesikoltott a sötétbe,
valakit elkapott a gépszíj,
nem tudni, kit, és hogy közülünk való volt-e.
Megint jött a reggel és vele a fény is,
minden nap ugyanaz,
a munka ma sem szünetel.*